

Paní Zdeňka Hálová se narodila na konci července 1944 v Praze. Hlavní město tehdy připomínalo spíš vesnici. Na své dětství a mladí mládí vzpomíná především tak, že ho strávila venku.

0:43-0:51 “Ne, to tenkrát bylo tak málo věcí k tomu, aby člověk něco dělal.”

1:06-1:14 “Když jelo třeba auto nebo motorka, tak jsme takhle zvedli šňůru, protože jsme si hráli volejbal.”

Kamarádství

Kamarádství je jednou z nejpříjemnějších součástí života a ne jinak tomu bylo i u paní Hálové. Jednu kamarádku má ze Zahradního Města. Ta však není jediná.

13:52-13:57 “No a pak máme ještě jednu taky, to se známe od svých osmnácti let.”

14:08-14:25 “A pořád si máme co říct a máme se rádi, no, protože si i vzpomínáme na blbosti, co jsme dělali, nebo vůbec takový vzpomínky, i třeba méně pěkný, no.”

Období po rozvodu

Po rozvodu se o své děti starala sama a nebylo to jednoduché. V té době se totiž nerozvádělo tolik lidí jako dnes.

8:24-8:50 “No, tak jsem se nejvíc trápila, asi když jsem se rozvedla, tak jsem zůstala sama s dětmi. No, tak to bylo takový bojůvky a každou chvíli zase jsme se stěhovali někam jinam, no. Tak asi takhle protože jsem najednou zjistila, že nemám klid ani ty děti neměli klid, no, a asi to bylo takový nejhorší.”

Kdo mě ovlivnil a koho já

Každého člověka ovlivní něco jiného. Pro někoho jsou vzorem lidé, pro někoho třeba zvířata. Paní Hálová chtěla pro své blízké to nejlepší a byla ovlivněna svými lidmi, které viděla doma nebo v práci.

6:41-7:08 “Samozřejmě mě hodně ovlivnily děti, protože jsem musela nějakým způsobem žít podle

toho, jak mě potřebovaly. No moje práce mě ovlivnila, že jsem prostě přestala se stydět lidí, když jsem si s nima povídala, jejich tajemství jsem uchovávala, zase jsem třeba jim radila,

když byli starší než já.”

Společnost se uzavírá

Paní Hálová si během svého života všimla, že se lidé daleko více uzavírají. Méně se schází, udržují kontakty. Myslí tím také oslavy nebo třeba různá setkání.

17:32-17:42 “Prostě tři rodiny se sešly, teď se popíjelo káfičko nebo jimínko. A teď legrace a povídalo se, teď to nevidíte.”

Události roku 1989:

17. listopad roku 1989 zažila naše pamětnice na vlastní kůži. Vydala se ten den do divadla Semaforu se svou kamarádkou.

9:16-9:35 “No, tak jsme nešli do Semaforu přes Václavák, ale obešli jsme to přes Jungmanku, takhle zadem tím parkem, no a tam jsme jsme prostě konečně dorazili. A hlavní slovo měl Dvořák a ten si z toho dělal ještě srandu, že jsme nedostali pendrekem a tohle.”

Vzkaz mladší generaci

A co by vzkázala dnešním dětem?

19:11-19:21 “Abyste se měli rádi. Abyste nebyli zlí. Abyste měli rádi svoje rodiče.”